Conte de Nadal

M'imagino un paisatge a les sis del matí, perquè un paisatge abans que res és una història i les bones històries arrenquen sempre a trenc d'alba, quan tot just comença a brillar la gebrada en els marges, quan els camps semblen els llençols arrugats que treus de la rentadora i la sorra dels camins és una dentadura que et rosega la sola de les sabates.

Quan les ombres de la llarga nit encara ronden entre els pobles escampats per la plana i la fumarel·la de les xemeneies comença lentament a revifar, arriba aquell moment en què un irreal esclat de llum dibuixa una franja rogenca entre les muntanyes de llevant i els núvols, i sembla que l'horitzó s'hagi d'esquinçar per la part més feble. Però tot torna a la prodigiosa normalitat hivernal.

Amb el temps he après que els dies d'hivern s'assemblen entre ells i les seves nits també, igual que les famílies que s'asseuen a taula per Nadal i reprenen, a la seva manera, les mateixes cuites cada any. Només de trast en trast sorgeix un crit, una follia, entre l'aire glaçat de la matinada, quan les vaques del mas encara dormen a la palla, quan l'aigua del riu encara s'encanta sota la panxa d'un pont de pedra i el primer tren de rodalia encara ha de sortir de l'estació de terme.

M'imagino habitant en aquest paisatge efímer, però mutant i insistent a la vegada, un paisatge vivent, com un pessebre amb figures minúscules, el centre del qual és sempre una casa als quatre vents, coberta de teules tacades de verdet i eterna com el temps. Enmig d'un temps enyoradament nevós, veig una casa flanquejada per un xiprer que assenyala cap al cel i un saüc que s'agenolla, una casella vigilada de prop per un campanar que mai dorm i que marca el pas de les hores –tunc que tan tunc– escampant harmonies de bronze entre els arbres.

És un paisatge que he recreat infinitat de vegades en la meva imaginació, agafant retalls dispersos de la memòria i cosint-los a mà amb fils de color daurat. M'ho imagino vora l'escalf d'una llar imaginària, però sé que no és cert, que només és una quimera, i la realitat s'acaba imposant. Sé que no es fa el pa sense llevat i que la casa es fondrà com ho fa el gebre, que el paisatge realment només és un llençol arrugat i que, com tantes il·lusions nadalenques, sé que tot acabarà de sobte, com quan els fills obrien el regal del tió i resultava que no portava piles.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/12/23/conte-nadal/886625.html?utm_source=rss